

РЕПУБЛИКА СРБИЈА
УПРАВНИ СУД
14 У 1174/16
02.03.2018. године
Б Е О Г Р А Д

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд, у већу састављеном од судија: Душице Маринковић, председника већа, Биљане Шундерић и Маријане Тафра Мирков, чланова већа, са судским саветником Снежаном Вујачић, као записничарем, одлучујући у управном спору по тужби тужиоца А.А. из ..., улица ... број ..., против туженог органа Националне службе за запошљавање, ради поништаја решења туженог број: 0031-10412-461/2015 од 27.10.2015. године, у предмету остваривања права на новчану накнаду, у нејавној седници већа, одржаној дана 02.03.2018. године, донео је

ПРЕСУДУ

I Тужба **СЕ УВАЖАВА, ПОНИШТАВА** решење Националне службе за запошљавање Републике Србије број: 0031-10412-461/2015 од 27.10.2015. године и предмет **ВРАЋА** туженом органу на поновно одлучивање.

II **ОДБИЈА СЕ** захтев тужиоца за накнаду трошкова управног спора.

Образложење

Оспореним решењем одбијена је, као неоснована, жалба тужиоца изјављена против решења Филијале за град Београд, број: УП.I 0104-10411-23267-3/2013 од 06.08.2015. године, којим је одбијен, као неоснован, предлог тужиоца за понављање поступка окончаног решењем Филијале за град Београд, број УП.I: 0104-10411-23267-1/2014 од 17.12.2013. године, а којим решењем је одбијен, као неоснован,

захтев тужиоца за признавање права на новчану накнаду за време незапослености.

Тужбом поднетом Управном суду дана 23.01.2016. године, тужилац оспорава законитост решења туженог органа због повреде правила поступка, непотпуно утврђеног чињеничног стања из кога је изведен неправилан закључак у погледу чињеничног стања и због погрешне примене закона. Наводи да му према члану 68. став 1. Закона о запошљавању и осигурању за случај незапослености (“Службени гласник РС”, бр. 36/09 и 88/10), припада новчана накнада као незапосленом лицу од првог дана од дана престанка обавезног осигурања, с обзиром да се пријавио и поднео захтев Националној служби за запошљавање у року од 30 дана од дана престанка радног односа или престанка осигурања. Стога је решењем Филијале за град Београд, број УП. I 0104-10411-23267-1/2014 од 17.12.2013. године, тужиоцу неосновано одбијен захтев. Ово стога јер је у наведеном решењу тужени орган погрешно навео да је тужилац на основу радне књижице остварио укупно 42 године, 3 месеца и 8 дана пензијског стажа. Због овако утврђеног пензијског стажа, тужилац је покренуо поступак признавања права на старосну пензију код Фонда за пензијско и инвалидско осигурање, Филијале за град Београд, која је по захтеву тужиоца донела решење број 181.1-1-1622/13 од 23.02.2015. године, којим је одбијен захтев тужиоца. Овим решењем тужиоцу је утврђен укупан пензијски стаж у износу од 26 година, 7 месеци и 12 дана, односно стаж који је мањи од стажа утврђеног од стране Националне службе за запошљавање. Тужилац је стога, у поновљеном поступку пред туженим органом, доставио као доказ наведено решење Филијале за град Београд од 23.02.2015. године, и то као доказ достављен у смислу члана 72. став 4. Закона о запошљавању и осигурању за случај незапослености. Имајући у виду наведено, управни органи су били у обавези да примене члан 72. став 3. наведеног закона, јер у смислу ове одредбе закона тужиоцу припада право на новчану накнаду у трајању од 24 месеца. Међутим, управни органи су донетим решењима поступили на исти начин и оштетили тужиоца, како једнократно, тако и трајно. Истиче да од дана 16.12.2013. године, када је поднео први захтев, испуњава услове за признавање права на новчану накнаду до 20.09.2015. године, јер тада пуни 65 година старости. Предлаже да суд тужбу уважи, поништи оспорено решење и усвоји тужбени захтев тужиоца, тако што ће обавезати тужени орган да тужиоцу на име неисплаћених износа припадајуће новчане накнаде за период од 11.12.2013. године до 20.09.2015. године, исплати износ од 469.877,00 динара, са законском затезном каматом, почев од дана доспећа, од 11.01.2014. године, сукцесивно према динамици доспећа, све до коначне исплате, све у року од 8 дана, по пријему пресуде, под претњом извршења. Тужилац је предложио и да суд обавезе тужени орган да тужиоцу надокнади трошкове управног спора у року од 8 дана, по пријему пресуде, под претњом извршења.

Тужени орган је, у одговору на тужбу, остао у свему при разлозима из образложења оспореног решења и предложио је да суд тужбу одбије, као неосновану.

Решавајући овај управни спор без одржавања усмене расправе, сагласно одредби члана 33. став 2. Закона о управним споровима (“Службени гласник РС” број 111/09,) и испитујући законитост оспореног решења у ганицама захтева из тужбе, у складу са одредбама члана 41. став 1. истог закона, Управни суд је, након оцене навода тужбе, одговора на тужбу и списка предмета ове управне ствари, нашао да је тужба основана.

Према разлозима оспореног решења, тужени орган је нашао да је правилно поступио првостепени орган када је предлог тужиоца за понављање поступка, заснован на одредби члана 239. став 1. тачка 1. Закона о управним споровима, одбио као неоснован, налазећи да решење Фонда за пензијско и инвалидско осигурање којим је тужиоцу одбијен захтев за признавање права на старосну пензију и утврђен укупан пензијски стаж од 26 година, 7 месеци и 12 дана, није доказ који би могао довести до другачијег решења управне ствари, окончане решењем којим је одбијен захтев тужиоца за признавање права на новчану накнаду за време незапослености због тога што је тужилац испунио услове за остваривање права на старосну пензију, па се не може сматрати незапосленим лицем, у смислу члана 88. став 1. тачка 1. Закона о запошљавању и осигурању за случај незапослености (“Службени гласник РС”, бр. 36/09 и 88/10), којом је прописано да евиденција о незапосленом престаје да се води ако испуни услове за остваривање права на старосну пензију, или оствари право на породичну или инвалидску пензију, у складу са законом. Овакво становиште тужени заснива на чињеници да се из радне књижице тужиоца и других доказа утврђује да је тужилац провео у осигурању 42 године, 3 месеца и 8 дана и да има 63 године живота. Позивајући се на одредбе чл. 9. и 53. Закона о доприносима за обавезно социјално осигурање (“Службени гласник РС”, бр. 84/04...57/14), које је у оспореном решењу цитирао, тужени орган закључује да, како је тужилац испуњавао услове за старосну пензију, прописане чланом 19. став 1. тачка 1. Закона о пензијском и инвалидском осигурању, то тужилац није могао имати статус незапосленог лица, како је то прописано чланом 2. Закона о запошљавању и осигурању за случај незапослености, па самим тим није могао остварити право на новчану накнаду за незапослене прописану чланом 31. став 1. тачка 6. Закона о запошљавању и осигурању за случај незапослености.

По оцени Управног суда, изложени наводи и закључак туженог органа не могу се прихватити као правилни.

Одредбом члана 2. став 1. Закона о запошљавању и осигурању за случај незапослености (“Службени гласник РС”, бр. 36/09 и 88/10), прописано је да незапослени у смислу овог закона, јесте лице од 15 година живота до испуњавања услова за пензију, односно најкасније до 65 година живота, способно и одмах спремно да ради, које није засновало радни однос, или на други начин остварило право на рад, а које се води у евиденцији незапослених и активно тражи запослење.

Одредбом члана 19. став 1. тачка 1. Закона о пензијском и инвалидском осигурању, прописано је да осигураник стиче право на старосну пензију кад наврши 65 година живота и најмање 15 година стажа осигурања.

Одредбом члана 88. Закона о запошљавању и осигурању за случај незапослености (“Службени гласник РС”, бр. 36/09 и 88/2010), прописано је да евиденција незапосленог престаје да се води ако се одјави са евиденције (став 1. тачка 1.); ако испуни услове за остваривање права на старосну пензију или оствари право на породичну или инвалидску пензију у складу са законом (став 1. тачка 4.), наврши 65 година живота (став 1. тачка 5.)

Полазећи од садржине цитираних одредби закона, на којима је тужени орган засновао своју одлуку, Управни суд налази да су нејасни разлози туженог органа по којима је тужилац испунио услове за остваривање права на старосну пензију према

подацима о радном стажу из радне књижице, па супротан доказ, решење Републичког фонда за пензијско и инвалидско осигурање – Филијале за град Београд, бр. 181.1-1 1622/13 од 23.02.2015. године, на коме се заснива предлог тужиоца за понављање поступка и у коме је утврђено да на основу члана 19. Закона о пензијском и инвалидском осигурању, у вези члана 69. Закона о изменама и допунама Закона о пензијском и инвалидском осигурању, нису испуњени услови да се тужиоцу призна право на старосну пензију, не може довести до другачијег решења конкретне управе ствари у поновљеном поступку.

Имајући у виду да је цитираном одредбом члана 88. став 1. тачка 4. Закона о запошљавању и осигурању за случај незапослености, прописано да евиденција о незапосленом престаје да се води ако испуни услове за остваривање права на старосну пензију, а да тужени не наводи друге прописе којима је Национална служба за запошљавање овлашћена да супротно надлежној служби за пензијско и инвалидско осигурање, другачије утврди испуњеност услова за остваривање права на старосну пензију, Управни суд налази да су нејасни разлози туженог органа да је тужилац у моменту подношења захтева за новчану накнаду, по престанку осигурања дана 11.12.2013. године, имао 42 године, 3 месеца и 12 дана стажа, а да то што није испуњавао обавезу обавезног плаћања доприноса у периоду од 10.03.1998. до 31.12.2012. године, није разлог да се тужиоцу призна право на новчану накнаду.

Налазећи да је у доношењу оспореног решења тужени орган повредио одредбе члана 199. став 2. Закона о општем управном поступку (“Службени лист СРЈ”, бр. 33/97 и 31/01 и “Службени гласник РС”, бр. 30/10), на чију примену упућује одредба члана 235. став 1. истог закона, јер оспорено решење не садржи правне прописе и разлоге који с обзиром на утврђено чињенично стање упућују на решење какво је дато у диспозитиву, суд је тужбу уважио и оспорено решење поништио, а у поновном поступку тужени орган је дужан да отклони ове повреде правила поступка и донесе законито решење по жалби тужиоца, у складу са примедбама суда изнетим у овој пресуди.

Полазећи од изнетог и одредбе члана 33. став 2. Закона о управним споровима, којом је прописано да суд решава без одржавања усмене расправе, само ако је предмет спора такав да очигледно не изискује непосредно саслушање странака и посебно утврђивање чињеничног стања, или ако странке на то изричито пристану, Управни суд је нашао, да су се у конкретном случају, стекли услови за одлучивање о законитости оспореног решења без одржавања усмене расправе. Ово стога што је одлука суда у предметној ствари заснована на утврђеном постојању повреда правила поступка од стране туженог органа, које ће бити отклоњене у поновном поступку одлучивања по жалби. Због наведених разлога, нису испуњени ни услови из одредбе члана 43. Закона о управним споровима, да суд реши ову управну ствар у спору пуне јурисдикције.

Налазећи да је, због изнетих разлога, оспореним решењем повређен закон на штету тужиоца, Управни суд је одлучио као у ставу I диспозитива пресуде, на основу одредбе члана 40. став 2. Закона о управним споровима и предмет вратио надлежном органу на поновно одлучивање, сагласно одредби члана 42. став 1. истог закона, при чему је тужени орган дужан да донесе ново и на закону засновано решење, везан правним схватањима и примедбама суда у погледу поступка изнетим у пресуди,

сагласно одредби члана 69. став 2. Закона о управним споровима.

Разматрајући захтев тужиоца да му тужени орган надокнади трошкове управног спора, суд је одлучио као у ставу II диспозитива ове пресуде, с обзиром да тужилац није определио трошкове за које тражи накнаду, сагласно одредби члана 163. став 2. Закона о парничном поступку (“Службени гласник РС”, бр. 55/14), којом је прописано да је странка дужна да у захтеву определи врсту и износ трошкова за које тражи накнаду, а која се примењује на основу одредбе члана 74. Закона о управним споровима.

ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ
Дана 02.03.2018. године, 14 У 1174/16

Записничар
Снежана Вујачић,с.р.

Председник већа-судија
Душица Маринковић,с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Дејан Ђурић

БТ